

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

”... och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet.” (Luk 21:25-27)

Här ska vi ha barnmöten!

Text: Karin Vidén

Nya människor kommer inom hörhåll för evangelium och Gud kan verka i hjärtan – och hans vilja är frälsning!

Året var 2001 och vår ganska nyfrälsta vän och syster Yanet hade flyttat från La Cañada till Batey Palavé med sin familj. Vi besökte dem en dag och letade oss fram på kringelikrok vägar där vi tidigare aldrig varit.

Väl framme i bateyen omringades vi av barn, ja massor av främst haitiska barn i en för oss ny och ganska främmande miljö som då bateyli-vet innebar.

Jag minns hur vi över barnens huvuden tittade på varandra Berno och jag, med samma tanke: Här ska vi ha barnmöten!

Så blev det, och varje vecka åkte vi iväg med våra egna barn och ungdomar för att samla barnen i Palavé, intill Yanets bostad. En stor blå presenning rullades ut där alla barn tog plats och en ny fas för missionen inleddes.

Ganska snart insåg vi att bland dessa barn fanns även de som borde gå i skolan men som inte gjorde det. Sagt och gjort – Veronica tillsammans med Maria Santos som hade lärarutbildning, startade upp en daglig undervisning i Yanets garage med till att börja med bara en handfull elever. Detta innebar också att Yanet fick en daglig gemenskap och fick vara i en meningsfull funktion och tjänst.

Parallellt med detta fick vi också besök av Dag Sandslett från Norge som även han omringades av mängder av små barn då han kom till Palavé. Så pekar Dag på en liten rufsig smutsig flicka och frågar vem det är. Ja vi visste inte så noga, hon var för oss bara en bland alla andra av dessa så många små. Men Dag ville veta, så vi efterforskade något och fick veta att hon hette Yesica och bodde med sin gammelmormor i en av bateyens mest eländiga och stinkande barackbostäder.

Historien kan göras lång och detaljerad, men i huvudsak innebar detta möte med Yesica att hon fick börja i vår lilla skola i Yanets garage, och Maria och Veronica tog sig an henne på alla sätt. De tvättade henne, gav henne mat, kammade hennes hår efter konstens alla regler och hade med sig den fina skoluniformen ren och fin till varje ny skoldag; hemma fanns ingen som skötte sådant. Även hemmet hos gammelmormor fick en upprustning med bland annat nya sängar och madrasser, och ett köksbord med stolar, mm. Ungdomar och äldre jobbade med denna akutinsats och gjorde ett fantastiskt jobb mitt i stank och smuts.

Tiden gick och Yesica var elev hos oss hela lågstadiet i

den skola vi efter en tid kunde mer strukturerat iordningsställa, med fler behövande elever i olika klasser. Gammelmormor dog och Yesica fick kontakt med sin mamma Fifa, som var bara 14 år då hon födde Yesica.

Fifa träffade Marcelo och de bildade familj i Palavé och har fått fyra barn tillsammans. Efter en del år flyttade

personer, vilket ledde till att vi under tio år kunna stödja skolan i MontLeón.

Men livet i Haiti blev svårt, och i och med krisen med upplöpp och stor matbrist som under hösten 2019 förvärrades i landet, flyttade familjen tillbaka till Dominikanska republiken och Palavé. De kommer troget till våra möten för att dela gemenska-

Kom ihåg Yesica och hennes familj i bön! I skrivande stund är pojken inlagd på sjukhus och Yesica är mycket orolig för hans dåliga hälsa.

Vi har nu helt nyligen inlett med barnmöte varje söndag eftermiddag hemma hos Fifa och Marcelo, och hela familjen är med och vill hjälpa till i detta nya steg. Då vi inför första barnmötet vecklade ut en stor presenning utanför bostaden var det många granar som stannade till i sina sysslor. Dagen till ära kom det vatten i områdets ledningar, så många var de som gick fram och tillbaka för att hämta vatten i stora hinkar och dunkar från en kran strax nedanför familjens hem. Några små flickor som stannat till bjöds att sitta ner på presenningen och efter en stund fylldes det på med fler barn – och vuxna som satt och stod runt omkring och fick en levandegjord och tillgänglig undervisning av händelsen då Jesus ropade till Lazarus: Kom ut! Flanellografen fungerar fortfarande som en fängslande metod att åskådliggöra bibelns berätt-

telser, och att sedan färglägga bilder var ett mycket populärt inslag.

”Vi kommer tillbaka nästa söndag”, pålyste Berno. Alla barn blev så glada, och de ungdomar, män och kvinnor som satt däromkring, nickade leende och bekräftande till detta.

Ja, vi ser fram emot vad detta nya och egentligen så lilla steg kan komma att innebära. Nya människor kommer inom hörhåll för evangelium och Gud kan verka i hjärtan – och hans vilja är frälsning!

För nitton år sedan tog en liten smutsig och vilsen Yesica plats på presenningen, vilket ledde till att en hel familj kom inom hörhåll och tog steg för att följa Jesus. De fick, trots sitt många gånger svåra och eländiga liv, ändå vara med och öppna en dörr för missionen in i Haiti, och nu får de välkomna barnen i området hem till sig för att få höra om Jesus. Ja, Guds vägar är förunderliga! ■

För nitton år sedan tog en liten smutsig och vilsen Yesica plats på presenningen, vilket ledde till att en hel familj kom inom hörhåll och tog steg för att följa Jesus.

de till Haiti där Marcelo har sin släkt, och där också deras yngsta flicka Rebeca föddes. Det var denna familj som på ett förunderligt sätt öppnade väg för missionen att ta ett steg in i Haiti. De öppnade sitt mycket enkla hem för oss och beredde kontakter med

pen, medan Yesica har blivit mamma till två barn och bor med sin egen familj i ett samhälle nära gränsen till Haiti. Yngsta barnet, en pojke, har återkommande epeleptiska anfall och är därför beroende av kostsamma mediciner som vi försöker hjälpa dem med.

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6 Swish: 123 155 15 71

Världen står i brand - Jesus kommer

Text: Berno Vidén

Födslovåndor. Det talar Jesus om i bland annat Matteus 24 och Lukas 21. Från år 1948

och framåt, då Israel efter nästan tvåtusen år i exil återigen blev en nation, har vi om och om igen genom olika händelser världen över påmint om att tiden för Jesu andra tillkommelse är nära. Då judarna i slutet av 1800-talet började återvända till sitt land och återigen bli ett samlat folk, uppfylldes flera bibliska profetior och därefter har den eskatologiska tidslinjen accelererat.

Vi ser idag med oro på hur klimatets förändringar påverkar våra liv, hur miljontals människor befinner sig på flykt från konfliktområden och hungersnöd. Naturkatastrofer blir allt vanligare, såsom jordbävningar, orkaner och andra fenomen. Varje dag dör 15 000 barn under fem års ålder på vår jord, de flesta på grund av sjukdomar som går att förebygga, som diarré och malaria. Undernäring och avsaknad av rent vatten bidrar till mer än hälften av dödsfallen. Tragiskt nog går denna ”tysta katastrof” ofta obemärkt förbi, eftersom media sällan uppmärksammar dödsfallen annat än i årliga statistiska rapporter.

Men den globala oro och rådlöshet vi nu erfär, orsakat av viruset SARS-CoV-2 saknar motstycke i modern historia. Under hela min livstid från 60-talet och framåt, har jag aldrig upplevt någon liknande panik. Ministrar och experter i

land efter land uttalar sig med osäkerhet och står rådlösa inför coronavirusets framfart. Desperata åtgärder vidtas i försök att hindra epidemin, som nu är en pandemi. Hela nationer sätts i karantän och reserestriktioner blir allt vanligare. Genom internet kan vi i realtid följa mycket av det som händer på jordens mest avlägsna platser, och hela skeendet andas villrådighet. Jesus sa:

–” ... och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet” (Luk 21:25-27).

Rubriken till den här artikeln lyder:
”Världen står i brand - Jesus kommer”.

... och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen.

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se, www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

GEMENSAM POSTADRESS

Solhemsvägen 9A, 776 71 Långshyttan

Gåvor till Midnattsropet förmedlas genom

Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

och vi kan fråga oss vad dessa två uttryck har gemensamt. För att förstå det behöver vi gå till Bibeln och se på Jesu undervisning då han talar om Människosonens dagar - alltså de dagar då han ska komma tillbaka. I samband med det presenterar Jesus händelser som berör alla nationer och alla människor på jorden. Inte bara en isolerad företeelse i ett diktatoriskt land med förföljelse, eller i ett fattigt land med svår torka och hungersnöd. När Jesus talar om den yttersta tiden så är det ur ett globalt perspektiv. Han talar om hur människorna på jorden ska fyllas av ångest, nöd och förtvivlan. Jesus jämför vår tid med födslovåndor:

- När Jesus sedan satt på Olivberget och lärjungarna var ensamma med honom, kom de fram till honom och frågade: "Säg oss: När ska det ske? Och vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålders slut?" Jesus svarade dem: "Se till att ingen bedrar er. Många ska komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de ska bedra många. Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig. Se då till att ni inte blir skrämde. Sådant måste hända, men det är ännu inte slutet. Folk ska resa sig mot folk och rike mot rike, och det ska bli svält och jordbävningar på många platser. Men allt detta är bara början på födslovåndorna (Matt 24:3-8).

Det är något av denna globala förtvivlan vi lever under och möter idag. Bara de senaste månaderna har gett oss så många alarmerande händelser som verkligen borde få oss att reflektera. Vad är det som händer på vår jord? Vad händer med klimatet och vad innebär smältande glaciärer? Vad händer med skrämmande virus som sprider sig? Flyktingströmmarna som drar över jorden och aldrig tycks sina? Tvärtom beräknas det finnas flera hundra miljoner flyktingar inom en snar framtid. Vad händer med alla dessa stängda gränser som människor möter överallt - människor i nöd? Dels handlar det om människor som lider, men vi ser också hur Jesu ord om det kalla, råa samhället alltmer tar form, när han i samma kapitel som ovan säger att "kärleken hos de flesta ska kallna".

Jesu stannar inte där utan han fortsätter med att fokusera på församlingens uppdrag i den yttersta tiden: "Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma" (v 14).

Mitt i detta globala kaos så har Gud

en uppgift för församlingen, nämligen att genom liv och lära påminna om mänsklighetens enda hopp. Jorden står i brand - Jesus kommer! För många är budskapet om Jesu tillkommelse skrämselfpropaganda och fantasier, men för den som har fått lära känna Jesus så vet vi att hans tillkommelse är den enda garanten för framtid och hopp. Det är Jesus som har vunnit seger över synden och döden, över hat och ondska. Han och ingen annan är Segerfurst från Golgata.

Tiden är kort. Låt säga att vi har ett enda tillfälle att nå ut med evangelium

ska komma. Det finns olika teorier om Jesus ska komma före, under eller efter det som bibeln kallar för vedermödan. Ska han stiga ner på skyn och sätta sina fötter på Oljeberget, eller ska vi vara med om en uppryckelse innan? Och när kan den ske? En del menar att Jesus inte kan komma idag, att det måste dröja minst sju år. Andra att han inte kommer alls.

Bibeln proklamerar dock att Jesus kommer snart! Apostlarna väntade Jesus under sin livstid. "Vi som då leva kvar", skriver Paulus. Petrus använder samma

Mitt i detta globala kaos så har Gud en uppgift för församlingen, nämligen att genom liv och lära påminna om mänsklighetens enda hopp.

eller att göra något för Jesus. Vad skulle vi prioritera? Hur skulle vi använda tiden? Skulle vi börja diskutera politiska lösningar? Nej, det blir som skuggboxning i sammanhanget. Skulle vi börja debattera olika teologiska inriktningar och fastna i olika meningsskiljaktigheter när vi vet att tiden är kort, och hela världen står på randen till en global katastrof? Vad skulle vi göra med tanke på den enorma undervisning som Jesus har gett oss angående vår tid på jorden? Hur skulle vi handskas med den?

Vi människor har en benägenhet att fastna i olika teologiska inriktningar där den ene ska tycka si och den andre så. Det kan handla om eskatologi, om när Jesus ska komma eller på vilket sätt han

uttryck när han talar om de som gör spe av budskapet om Jesu tillkommelse. Det finns någonting väldigt konkret och direkt som apostlarna gestaltar, och som också du och jag bör äga, nämligen det korta perspektivet. Ett Maranatarop: - Kom, Herre Jesus!

Vi vändas likt alla människor över klimatets förändringar, farsoter, terrorismens framfart, förföljelsen mot kristna och mycket annat. Men vi är bärare av evangelium, bärare av det enda budskap som har lösningen på den hopplöshet människor befinner sig i. Det är ett budskap med en tydlig signal: Jesus kommer!

Jesu andra tillkommelse är mänsklighe-

tens enda hopp. Förlorar vi den visionen och det budskapet så kan vi lika gärna ägna oss åt något annat. Då kan vi hålla på att sträva här i tiden och tillsammans med vår omgivning med hopplöshet se hur vi allt mer närmar oss slutet - men utan att ha någon lösning.

Bibeln säger att himmel och jord ska förgås. "Men", står det vidare: "Mina ord" - alltså Guds ord - "ska aldrig förgås". Det står fast, evigt, permanent. Guds ord är bestående.

Många tolkar budskapet om Jesu tillkommelse som något skrämmande, som något man är rädd för. Man hoppas och tror att det inte ska vara sant att han ska komma tillbaka. Hur är det möjligt att ett sådant budskap som i sig är garanten för frid på jorden, har kunnat förvanskas så att människor skräms av det? Finns det då fundamentala brister i undervisningen som leder till att människor istället för att dras närmare Jesus för att uppleva honom så ljuvlig och så fantastisk som han är, nås av ett budskap om att "min Herre kommer inte så snart" - och därmed distanserar sig bort ifrån honom, mer mån om det inomvärldsliga och nuvarande man lyckats bygga upp omkring sig. "Tänk om Jesus kommer snart", och så blir man rädd. Men budskapet om hans tillkommelse är fortfarande ett hoppets budskap, ett tröstens budskap för den som väntar honom - Maranata.

Tänk om Jesus inte skulle komma? Ja, då har vi verkligen anledning att oroas. Då har vi anledning att vara förfärade. Hur kommer utvecklingen på jorden då att fortlöpa? Var kommer vi att hamna någonstans när allt går utanför all mänsklig kontroll? Men Bibeln säger att snart en dag ska allt lidande få sitt slut. Snart en dag ska Gud torka alla tårar. Snart kommer Fridsfursten, rättfärdighetens Herre. Snart kommer han, och han ska sätta sig på tronen och regera i rättfärdighet.

I coronavirusets spår ser vi hur land efter land tar till desperata åtgärder med stora ekonomiska konsekvenser. Mitt i allt detta är dock församlingens uppdrag i tiden konstant. Oavsett om vi lever i orostider, eller i andra tider, så är församlingens uppdrag ett och detsamma. Det styrs inte av de olika tidstecknen vi möter. Det styrs inte av om det är krig här eller där, av flyktingströmmar, av olika katastrofer runt om på vår jord. Nej, församlingens uppdrag är ett och detsamma

Församlingens uppdrag handlar om att förmedla Guds rättfärdighet och att sprida Guds kärlek. Att förkunna budskapet om försoning, evangelium om Jesus som dog på Golgata för att bära mänsklighetens synd. Församlingens uppdrag gäller så länge det heter idag. Idag är frälsningens dag.

och det handlar om att förmedla Guds rättfärdighet och att sprida Guds kärlek. Att förkunna budskapet om försoning, evangelium om Jesus som dog på Golgata för att bära mänsklighetens synd. Församlingens uppdrag gäller så länge det heter idag. Idag är frälsningens dag.

Ett exempel på hur mäktigt evangelium är och hur det kan ge människor hopp i den mest hopplösa situation ger oss en grupp kristna kineser i Wuhan. Mitt under de svårigheter staden befinner sig i, delar de ett hoppets och tröstens budskap från Gud. Med skyddsmasker och gula skyddsdräkter på sig ger de sig ut på gatorna för att vittna om Jesus. Som resultat av detta har myndighetspersoner som under normala omständigheter sänds ut för att stänga olika församlingar och kyrkolokaler, nu i den här situationen vänt sig till de kristna evangelisterna för att få hjälp att söka Gud. Genom nöd och lidande har man fått sina ögon öppnade och insett sitt behov. Dessa kristna gör vad en kristen bör göra i en sådan här situation; de förkunnar evangeliet och vittnar om en verklig frid och ett verkligt hopp som kommer från Jesus Kristus. De gör det inför stadens icke troende som lever i panik och hopplöshet. På det här sättet har de gula dräkterna förvandlats

till den mest vackra färg i kinesiska Wuhan. Dessa kristna har vunnit respekt som de inte haft tidigare, och det på grund av att de riskerat sina liv för att betjäna sina medmänniskor, rapporterar *Impacto evangelistico*, en latinsk nättidning.

Jesus säger i bibelns sista kapitel: "Och se, jag kommer snart." Vidare längre fram står det: "Försegla inte profetians ord i denna bok, för tiden är nära. Den orättfärdige ska fortsätta göra orätt och den orene fortsätta orena sig, och den rättfärdige ska fortsätta göra det rätta och den helige fortsätta helga sig. Se, jag kommer snart, och jag har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar." Ännu längre fram står det: "Anden och bruden säger: Kom! Och den som hör det ska säga: Kom! Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten."

Vilket oerhört budskap vi har att förkunna! Låt oss hålla fast vid detta. Ropa ut att Jesus kommer snart. Fokusera ditt liv kring det som är väsentligt och bestående. Låt ditt liv få vara en hoppets lovsång som genljuder med himmelsk härlighet och auktoritet. Jesus kommer snart. ■

Han kommer snart - Jesus min frälsare

Vittnesbörd: Vendela Vidén

*Det är mitt enda hopp i
den här världen vi lever i.
Det är också anledningen
till att jag orkar andas och
se framåt - och uppåt.
Han kommer snart, Jesus
min frälsare och bästa
vän, han som känner mig
innan och utan och som
håller mig i sin hand var
jag än är, vad jag än gör.*

”Jesus kommer snart”, har jag fått höra under hela mitt liv. Som barn skrämde det mig lite. Flyga upp till himlen? Hur skulle det gå till, i praktiken? Som tonåring fick jag ibland ångest av tanken. Tänk om jag inte var riktigt frälst, skulle jag bli lämnad kvar då?

Men nu som vuxen, är det mitt enda hopp. Nu längtar jag efter den stunden. Däremot är det nu något annat som skrämmer mig, och det är att jag inte varken hör eller ser särskilt mycket om Jesu tillkommelse i kristna sammanhang.

Frågor har dykt upp inom mig. Har

jag missat något? Har jag missförstått? Är jag en fanatiker? Och jag har med mina funderingar fått lov att vända mig till Guds ord för att få svar.

”Denne Jesus som togs upp från er till himlen, han ska komma tillbaka på samma sätt som ni såg honom stiga upp till himlen” (Apg 1:11). Vidare står det: ”Var därför beredda också ni, för i en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen” (Matt 24:44). Och det står också i Uppenbarelseboken 22:20 att ”Han som betygar detta säger: ‘Ja, jag kommer snart.’ Amen, kom Herre Jesus!”

Ja där, och där, och på ännu fler stäl-

len i Bibeln kan man läsa om att Jesus kommer ... men antalet gånger borde egentligen inte spela någon roll. Står det på ett enda ställe i Guds ord, så tror jag att det är sant.

Min fråga är enkel: Varför är det då så tyst om hans tillkommelse?

För mig är det som sagt mitt enda hopp i den här världen vi lever i. För mig är det också anledningen till att jag orkar andas och se framåt - och uppåt. Han kommer snart, Jesus min frälsare och bästa vän, han som känner mig innan och utan och som håller mig i sin hand var jag än är, vad jag än gör.

Det är så stort och överväldigande för mig som en enskild person, och därför förundras jag över varför det inte verkar vara lika stort för kristenheten som helhet. Vad har vi annars för hopp om det inte är en evighet tillsammans med Jesus? Varför ropas det inte ut i varenda gudstjänst, i varje möte, i varenda bön och i varje sång, att han kommer snart? Varför är det så tyst om det stora som när som helst kommer att fullständigt skilja oss från mörkret och ge oss evig frid och glädje tillsammans med honom som vi älskar?

Tack Jesus, för att du kommer snart. ”Var därför vakna, för ni vet inte vilken dag er Herre kommer” (Matt 24:37). ■

Radio Maranata Stockholm, 88 MHz
dagligen 8.00 måndag & onsdag 18.00

Göteborg, 94,9 MHz
tis kl 21, lör kl 15

Örebro 95,3 MHz
dagligen kl 8, mån & ons kl 18

www.maranata.se

Gör församlingen ti

Av Arne Imsen
från MR nr 14 1974

Det finns ett direkt samband mellan det nytestamentliga fattigdomsidealet och manifestationerna av Guds kraft

Genom de rapporter som nått oss om svält och hungersnöd i världen, förstår vi, att även vi mycket snart måste inrikta oss på en betydligt enklare livsstil. Och det redan nu, om vi skall kunna fungera under de allt knappare omständigheter, som vi kommer att tvingas in i. Vi vet vad som skall komma, ty vi lever före vår tid, vi har redan informerat oss om det i skriften! Vi måste räkna med att gå en helt annan väg än de flesta. I stället för att kräva en ökning av vår standard, måste vi vara beredda på att sänka den, för att kunna komma andra till hjälp. Hade de kristna i Skandinavien förstått att förverkliga detta, hade säkert missions-situationen varit annorlunda i stora delar av världen idag.

I sista delen av Apostlagärningarnas kapitel 2 talas det om att alla de som trodde höll sig tillsammans och hade allting gemensamt; det urkristna församlingsidealet. Den mentalitet som där synliggöres, är det enda som skulle kunna bryta igenom den materiella egoism så många idag är bundna utav. Om denna gemenskapstanke förverkligades, skulle detta ge oss nya och väldiga möjligheter att evangelisera. Ingenstades i Nya testamentet möter vi heller manifestationen ifrån Gud så oerhört stark som i samband med förvaltningen av de materiella

I urkristen tid sade man om de kristna: "Se, hur de älskar varandra!" Det måste bli en sådan kärlek ibland oss, att den inte endast tar sig uttryck i ord.

tingen. Vi behöver bara erinra oss, vad som hände med Ananias och Safira.

Det går inte att skilja mellan den andliga och den materiella maktsfären. Hela människan måste komma in under Andens totala kontroll. Det ges inget privatområde. Resultatet av de första kristnas syn blev också ett ansvarstagande på ett konkret sätt. De sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde, läser vi. Ett sådant skeende kan inte tvingas fram politiskt. Det är baserat på kärlek, men det är en tvingande kärlek.

Gud vill att vi skall komma in i ett idealliskt livsmönster. Frälsningen handlar om ett nytt liv, men också om en ny livsstil. Församlingslivet får då även konsekvenser för vårt familjeliv och för vårt

arbetsliv. Ett problem i alla tider har dock varit, att man ryckt loss församlingslivet från livet i övrigt. "Låt oss skapa ett idealsamhälle genom politisk verksamhet, så att vi kan förändra strukturerna, som är ett hot mot ett sunt samliv", säger man. Våra möjligheter till det är dock så gott som obefintliga. I Nya testamentet kan vi inte finna någon sådan tankegång. Vi kan endast påverka genom individens frälsning, så att samhällsmiljön förändras inifrån.

Det är här församlingen har sin stora betydelse. I den måste finnas ett sådant andligt klimat, att människor även socialt kan utvecklas på ett rätt och sunt sätt. Därför måste församlingen vara ett idealsamhälle i miniatyr. Den måste fostra människor för både familjeliv och arbetsliv. Vi går inte ut för att göra församlingsliv av samhället. Vi arbetar inifrån för att åstadkomma ett sunt samhällsliv i församlingen.

Vad är det då för ett idealsamhälle, det är fråga om? Jo, i detta samhälle är ett kors rest, vilket betyder döden för all egoism och allt självförverkligande. Där kan den sanna brödragemenskapen upprättas och det är synliggjort i ett samfund, där den privatkapitalistiska egoismen är besegrad. Det är urkristen socialism.

Vi måste räkna med att gå en helt annan väg än de flesta. I stället för att kräva en ökning av vår standard, måste vi vara beredda på att sänka den

II ett idealsamhälle

Likväl handlar det inte i första hand om egendomsgemenskap utan om livsgemenskap.

Alla kategoriklyftor i församlingen måste bort, mellan svart och vit, hög och låg, yngre och äldre. I annat fall förnekar vi Kristi försoningsverk. Men är vi ett i Kristus, måste väl också detta slå igenom i alla relationer? Har vi allt annat gemensamt, måste inte då även plånboken inkluderas?

Vi går ut och mästrar samhället, men vad har vi att lära samhället, om det vi talar inte ens fungerar bland oss själva? Det räcker inte bara med att gå ut till människorna och säga: "Kom och bli frälst!" "Varför skulle vi det?" frågar de. "Ni är ju likadana som alla andra." I urkristen tid sade man om de kristna: "Se, hur de älskar varandra!" Det måste bli en sådan kärlek ibland oss, att den inte endast tar sig uttryck i ord.

Det är möjligt att situationen idag är så komplicerad, att man inte kan gå lika långt som det vi läser om i Apostlagärningarna 4:32, att de hade allting gemensamt. En sak kan vi dock börja med, nämligen

Det är inte fråga om eskapism, det vi sysslar med. Vi söker inte fly från problemen; vi söker tvärtom att ta itu med dem

avlasta oss överflödet. Om inte Gud får ett folk som är befriat från materialism, kan Gud aldrig uppenbara sig. Det finns nämligen ett direkt samband mellan det nytestamentliga fattigdomsidealet och manifestationen av Guds kraft.

Vad som först måste till är alltså att vittnena avväpnas alla sina inomvärldsliga maktmedel: bildning, ekonomi, etc. Jag tänker på den skola som lärjungarna fick genomgå tillsammans med Jesus. Varje examen går i vanliga fall ut på att bevisa att människor lärt någonting. Den examen som lärjungarna fick avlägga skulle dock visa att de ingenting kunde. Då de trädde fram syntes de vara olärda män ur folket, men de hade ett kännetecken: det syntes i deras liv att de hade varit tillsammans med Jesus.

Det gäller för församlingen att den har en

sådan syn på tingen, att den inte utrustar människorna med mänskliga maktmedel, så att de hamnar i konkurrens med maktblocken på ett felaktigt sätt och på en felaktig nivå. Det vi har att kämpa emot är icke kött och blod. Därför är det framför allt andliga vapen vi behöver. Äger vi inte det, bör vi aldrig ge oss ut på fältet.

Vi befinner oss i ett pionjärskede och vi måste därför besjålas av ett helt nytt sinne, befriade från vinningslystnad, äregirighet och snikenhet. Det är inte fråga om eskapism, det vi sysslar med. Vi söker inte fly från problemen; vi söker tvärtom att ta itu med dem, men vi gör det utifrån våra egna förutsättningar.

Lärjungarnas situation var ibland helt hopplös. Detta var dock för dem inget skäl att upphöra att evangelisera, ty genom sitt tillvägagångssätt skapade de oupphörligt nya tillgångar, icke för egen vinning, men för att komma andra till hjälp.

För vår existens behöver vi "nödortfikt uppehälle", det är oss nog. Men vi kan finna oss i överflöd, och likväl vara nöjda med existensminimum.

Paulus var så befriad från materiell vinningslystnad och så oberoende att han hejdlöst kunde kasta sig in i kampen och i alla situationer vinna seger. Ofta befann han sig i fängelse och i dödsnöd, faror och vedermödor. Ja, till vem skulle han gå? Våra problem väger lätt i denna jämförelse. Vi har anpassat oss så mycket till världsordningen, att Gud knappast kan använda oss.

För att fullborda loppet gäller det att göra det Gud vill. Då finns inget som hindrar en väckelse över landet. ■

Då de trädde fram syntes de vara olärda män ur folket, men de hade ett kännetecken: det syntes i deras liv att de hade varit tillsammans med Jesus.

Till detta är ni kallade

Text: Paulus Eliasson

Om man vill få en översikt över vad Bibeln säger på ett visst tema, kan man göra som jag gör ibland: Ta en penna,

och markera med en bokstav eller symbol varje gång texten rör vid det ämnet. I min bibel har jag markerat med ett "x" alla gånger texten svarar på frågan "varför" eller "med vilket mål", och det kommer sig av att jag en dag för många år sedan frågade mig själv: "Varför? Varför frälsning? Varför Jesus? Varför allt?"

Vad som blev det slutliga resultatet av det studiet är kanske ämne för en annan artikel, men en av de verserna jag markerade var 1 Petrus brev 2:21, som säger: "Till detta är ni kallade. Kristus led i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni ska följa i hans fotspår" (min kurs.). Här ger Petrus oss anledningen till att vi är kallade, och det är frågan jag vill säga något om i denna artikel.

Kallad av Gud

Guds kallelse är ett tema lika gammalt som Bibelns äldsta berättelser. Gud kallade såväl Noa, Abraham, Mose, Samuel och David som alla profeterna och hela Israels folk vid olika tillfällen. Han tog

dem ut ur sina tidigare sammanhang, och avskilde dem för ett speciellt uppdrag.

Om man läser i Bibeln om tiden efter Jesu död och uppståndelse, så avskilde också Jesus en grupp av sina adepter för att de skulle gå ut i hela världen och berätta de goda nyheterna om Guds rike som nu hade brutit in i kosmos på ett nytt och revolutionerande sätt. De kallades för apostlar (från grekiska *apóstolos*, sändebud), och dessa vidareförmedlade

fientligt inställd värld. Det intressanta är att han inte ser fram emot en positiv utveckling, där saker och ting blir bättre och lättare för de förföljda och hånade Jesusfamiljerna. Han uppmanar dem istället att möta hån med goda gärningar, och förföljelse med en blick fäst på Jesus.

Det är i det resonemanget som bibelordet jag citerade i inledningen kommer in. Först beskriver Petrus en slav som tjänar en ond herre. Han uppmuntrar slaven att

Alla som har varit tvungna att gå i konfrontation med samhällets konsensus vet att det är en kamp.

kallelsen att bli en del av Guds rike, då de i hela världen skapade nya Jesus-familjer. Dessa grupperna blev på grekiska kallade för *ekklesia* (de utkallade/avskilda), på svenska oftast översatt med "församling" eller "kyrka".

Då Petrus skrev sitt första brev, adresserade han det till "... de utvalda (gr. *eklektos*) som lever utspridda som främlingar ..." (1 Petr 1:1). Vi ser nog oftast på frälsningen som något vi väljer; Jesus öppnar en dörr för oss till evigt liv, och vi väljer om vi vill gå in genom den dörren eller inte. Även om det är en del av sanningen, så är det inte hela sanningen – och inte ens det som Bibeln sätter fokus på. Självklart sa du ja till Guds kallelse när du kom till Gud – men det är inte du som definierar vad kallelsen är till för eller vad Gud har tänkt med dig.

Till detta

Petrus fortsätter i sitt brev att förklara för "de utvalda" hur de ska förhålla sig till en

visa tålmod, även om han lider orätt – för det är just då man lider orätt som man kan få uppleva Guds nåd. Det är här jag blir både provocerad och fascinerad av Petrus. Nåd? Är det nåd att lida orätt? Vad är det för något att säga till en som lider under hopplösa omständigheter?

Då motiverar Petrus sitt påstående: "Till detta är ni kallade ..." Kan det stämma? Är detta världens sämsta rekryteringsslogan? "Kom till oss! Här får du lida!" Men Petrus hämtar inte sitt påstående ur tomma luften. Några år tidigare hade han hört något liknande från Jesu egen mun:

"Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig. Den som vill rädda sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för min skull ska vinna det. För vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?" (Matt 16:24)

Den första församlingens erfarenhet
Det var inte många dagar efter den första församlingens födelse som förföljelse och svårigheter mötte den unga rörelsen. I Apostlagärningarna kan man läsa om Stefanus, den första martyren – och Jakob, den första av apostlarna som blev avrättad. Under de första 300 åren i församlingens historia var förföljelse mer regel än undantag (även om det absolut inte var så att kristna blev förföljda överallt och hela tiden), och martyrium var en viktig och naturlig del av den kristna identiteten.

Även om denna delen av den kristna historien inte betydde att kristna konstant blev utjagade ur städerna eller korsfästa så fort de blev fångade av myndigheterna, så var främlingskapet en alltid närvarande del av livet. Förkunnelsen satte sina spår i livsstilen, och de val man gjorde skapade distans till omvärlden. Därför levde de kristna inte bara under förföljelse, men möttes också av missförstånd, fiendskap, hån och motvilja från resten av samhället. Det låter kanske inte som ”riktigt” lidande, men alla som har varit tvungna att gå i konfrontation med samhällets konsensus vet att det är en kamp.

Jesus som exempel

Bibelordet jag försöker utlägga säger alltså: ”Till detta är ni kallade. Kristus led i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni ska följa i hans fotspår.” Om man undrar varför lidandet är en så integrerad del av den kristnes kallelse, så

dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade” (1 Pet 2:22-24).

Här finner vi ännu ett ”för att”, ett ord som pekar på avsikt: ”... för att vi skulle dö bort från synderna ...” Meningen med Jesu lidande och död var människors frälsning. Om man läser det här bibel-

låter märkligt, för så mycket av dagens förkunnelse handlar om att Gud vill att vi ska bli framgångsrika, och hur vi ska kunna frigöra Guds kraft för vår egen välsignelse. Och kanske det är sant, jag sa inte att Gud inte *vill* att vi ska bli friska – men att han inte *behöver* det. Jesus var tvungen att lida för att uppnå det som

Hjälp mig att leva som en främling i denna världen, bära lidande när det är nödvändigt och låt mig se segrar för ditt rike.

det så ser man att det Jesus gjorde inte kan kopieras – nämligen att bära människors synd – men också att vi genom att ha samma inställning till vår existens som den Jesus har, kan vi vara med på att föra människor till Jesus i och genom alla omständigheter.

Allt förmår jag!

Nu ska jag säga något som jag menar av hela mitt hjärta, men jag förstår att påståendet lätt kan missförstås: *Gud behöver inte att jag är frisk*. Det slog mig en dag då jag hade predikat i ett möte. Efter mötet kände jag mig så deprimerad och ägnade timmar åt att förebrå mig själv för min brist. Så tänkte jag: Varför låter

var Faderns plan, och alla apostlarna som har skrivit i vår Bibel säger att hans lidande är ett exempel för oss. Det är en viktig lektion att lära sig, så man inte blir förundrad över prövningens eld (1 Pet 4:12) och förlorar tron på grund av svårigheter.

Gud kommer att använda din svaghet, sjukdom, lidande, och till och med död, till sitt namns förhållande. Är det nog för dig? Men hur ska man klara av att leva ett liv som är så osäkert? Där får vi ta aposteln Paulus till hjälp, och läsa Bibelns kanske mest missförstådda vers:

”Jag kan leva enkelt, jag kan också leva i överflöd. Med allt och med alla förhållanden är jag förtrogen: att vara mätt och att vara hungrig, att ha överflöd och att lida brist. Allt förmår jag i honom som ger mig kraft” (Fil 4:12-13).

Den sista meningen här använder ”alla” kristna i betydelsen ”Gud hjälper mig, och därför kommer jag vinna alla kamper och därför kan jag göra vad jag vill”. Är det Paulus poäng? Uppenbarligen inte. Han säger att han klarar av både hunger och brist, därför att Gud ger kraft. Han som började en god gärning i oss, han är också mäktig att bevara oss genom alla livets svårigheter. Det var nämligen dessa svårigheter han kallade oss till.

Min bön är denna: Herre, hjälp mig att leva dig till ära idag. Hjälp mig att leva som en främling i denna världen, bära lidande när det är nödvändigt och låt mig se segrar för ditt rike. Lär mig att fästa blicken på dig, och låta dagens sorg vara en påminnelse om att det finns en törst som denna världen inte kan släcka. Mitt hjärta är i ro endast när det får vila hos dig. ■

Kanske Gud inte behöver att jag är frisk, rik, glad och framgångsrik?
Kanske han bara behöver att jag är trofast i min tjänst?

är det bara att se på Jesus. Hans lidande och hur han hanterade det är vårt exempel. Petrus förklarar:

”Han hade inte begått någon synd, och inget svek fanns i hans mun. När han blev hånad svarade han inte med hån, när han fick lida svarade han inte med hot, utan han överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. Han bar våra synd i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle

Gud mig må dåligt när jag har predikat? Borde jag inte belönas med gott humör åtminstone? Eller är jag så värdelöst dålig att Gud straffar mig med depression?

Eller finns det en tredje förklaring? Kan det vara så att Gud använder mig trots att jag mår dåligt av det? Kanske Gud inte behöver att jag är frisk, rik, glad och framgångsrik? Kanske han bara behöver att jag är trofast i min tjänst? Det

Den röda tråden

Text: Tage
Johansson

Det jag kallar den röda tråden handlar om det Guds ord, som genom det profetiska ljuset blivit uppenbart för män och kvinnor i alla tider. Denna tråd har en början och en fullbordan och den löper parallellt med människans historia. Den finns ända ifrån då människan skapades av Gud till att vara hans avbild, till dess fullbordan då det heter att ingen tid skall givas henne mer. Den röda tråden för människans del har sin begynnelse i de ord Gud uttalade i Edens lustgård när han sa att de fick äta av alla andra träd. Men ”av kunskapens träd på gott och ont ska ni inte äta, ty då ska ni döden dö”.

Mitt i människans förvillelse har Guds röda tråd trängt fram igenom alla tider. Det har skett genom dem som i likhet med bland andra Samuel och Jesaja, varit villiga att lyssna och handla enligt det profetiska ordet, för att förmedla det till sin samtida. Det kunde sägas om dem, som det sades om David, att han tjänade Gud i sin tid. Det har understundom i alla tider och skeenden funnits män och kvinnor som varit villiga att viga sina liv till att vara en spjutspets med sitt budskap utan att köpslå om vad konsekvenserna skulle bli.

Gud kallar ut ett folk på nytt och på nytt igen, ett folk som är rustade till strid. För att vara ett folk utanför lägret med Jesus, är det nödvändigt att ta upp frågor om hur den kristne står i förhållande till värnplikten, fackföreningen, skolplikten och abortfrågan. Vad säger bibeln om barnen, uppfostringsansvaret, om kärleksfull åga. Detta har blivit en het potatis eftersom man från myndig-

Mitt i människans förvillelse har den röda tråden trängt fram igenom alla tider. Det har skett genom dem som varit villiga att lyssna och handla enligt det profetiska ordet, för att förmedla det till sin samtida.

hetshåll inte kan skilja på kränkande misshandel och kärleksfull åga.

Om vi inte behandlar dessa frågor utifrån vad Guds ord lär, är vi inte sanna kristna utan blir som det står i Ordspråksboken 25:26: ”Såsom en grumlad källa och en fördärvad brunn, så är en rättfärdig som vacklar inför den ogudaktige.”

Att vi lever i en tid av total upplösning i dagens samhälle är det knappast någon som tvivlar på idag. Vår tid behöver troshjältar som har mod likt profetissan Debora. Hon blev anförare för den heliga striden. Det är tydligen så att om Gud inte finner någon bland männen, så tar han kvinnor till redskap likt Debora och Jael, hon som med hammaren och tältpluggen riktade det dödande slaget mot fiendens huvud. Överför vi detta till Nya testamentets mark, så är vi kallade att med Ordet som vårt redskap rikta ett dödande slag mot vår fiendes huvud bildligt talat. Våra vapen, skriver Paulus, är inte av köttlig art (2 Kor.10:3-6). Vi bryta ned fästen av tankebyggnader som fienden har åstadkommit bland människorna. I Guds församling tar vi alla tankefunder till fånga och lägger dem under Kristi lydnad. Vidare skriver

Paulus till församlingen i Korint, att när lydnaden hade kommit till välde bland dem var apostlarna redo att näpsa all olydnad.

Gud tydliggjorde det här, när David av Gud utförde sitt uppdrag då han gick till angrepp mot Goliath. Gud har givit Jesus åt församlingen till att vara ett huvud över allting (Ef 1:22). Han satte sonen på sin högra sida i den himmelska världen, över alla furstar och herrar i andevärlden. Allt har han lagt under hans fötter. Amen!

Broder och syster, träd upp idag i gapet till landets försvar. Gör som Sebulons och Naftalis folk som prygade sitt liv åt döden på stridsfältets höjder för att undgå förbannelsen som drabbade Meros folk, därför att de ej kom Herren till hjälp bland hjältarna.

Vi är som trons folk kallade att handha och förvalta det arv som de första apostlarna lämnade efter sig. Det gällde att rätt förvalta sanningens ord. Om församlingen heter det att den ska vara sanningens stödjepelare och grundfäste.

Låt oss avsluta med en dikt av Nils Bolander:

den

r Guds röda
ider. Det har
liga att lyssna
ka ordet, för att

*Kristendomen var ett örnevangelium,
sprunget ur den högsta klippspetsens
näste på blanka störtflyktsvingar.*

*Men vi tuktade dess djärva fjädrar,
rätade fackmässigt ut dess rovdjursnäbb
och se – det blev en svart fågel, en prat-
sam och tam korp.*

*Kristendomen var ett lejonbudskap,
ständigt på jakt efter varmt och levande
byte, ett ungt lejon av Juda.*

*Men vi klippte dess skarpa krökta klor,
stillade dess törst efter hjärteblod och
gjorde det till en spinnande huskatt.*

*Kristendomen var en ökenpredikan, snål
och vass som den pinande africus, brän-
nande som ökensanden.*

*Men vi gjorde den till en trädgårdsi-
dyll, aster, reseda och fromma rosor, ett
stämningstycke i örtagård.*

*Herre, tag hand om vår fromma ynke-
dom! Giv den snabba örnvingar och
vassa lejonklor!*

*Giv den doft av vildhonung och samum
och säg sedan med döpare-röst: Detta är
den seger som övervinner världen.*

Detta är kristendom. ■

Kuba: Ramón och Adya har suttit fängslade i tio månader

Den kubanske pastorn Ramón Rigal och hans hustru Adya Expósito har varit fängslade i snart tio månader. Pastorsparet dömdes till två respektive ett års fängelse efter att ha tagit sina barn Rut och Joel ut ur den statliga skolan, på grund av att Rut utsattes för våldsam mobbing.

Familjens hem var också där församlingen kom tillsammans, och innan föräldrarna fängslades var det fler än 30 personer som kontinuerligt samlades, berättar Rut för Diario de Cuba: "Idag kommer inte lika många och de som samlas gör det i olika hem."

Husförsamlingar eller cellgrupper är sedan 90-talet vanligt förekommande bland många församlingar på Kuba. Under svältåren efter Sovjetunionens fall kom många till tro och den snabba tillväxten av evangeliska grupper rymdes inte i de kyrkor som fanns i landet. Myndigheterna svarade med att

förbjuda att hundratals kubaner öppnade sina hem för husmöten, dock utan framgång. En av husförsamlingarnas ledare, Orsin Vila, fängslades 1995 och dömdes till 18 månaders fängelse för ohörsamhet då han vägrade stänga dörrarna till sitt hem.

Flera av vännerna i Rigals församling började att hemundervisa sina barn med hjälp av Hebron, en internationellt erkänd internetskola från Guatemala. Undervisningen som är godkänd i länder som USA och Kanada, är förbjuden på Kuba, där hela utbildningssystemet strikt följer det kommunistiska partiets marxistiska ideologi.

"När jag träffade pappa i januari så hade han magrat men vigören fanns där" berättar Rut som precis har genomgått prov i skolan som bevisar att hon utan svårighet har kapacitet för högre kurser i landets utbildningssystem.

(Källa: Diario de Cuba)

Snart kommer Jesus!

Text: Runepär Lind

Det är inte det viktigaste att veta exakt vilken dag Jesus kommer, utan att vara redo då detta sker!

Lukas evangelium heter det att människosonen ska komma i en stund då ingen väntar det. Det betyder att de flesta människor kommer att vara oförberedda då Han kommer. Jesus själv har dock gett oss en bild av hur det kommer att se ut i världen strax innan sin tillkommelse. I Matteus evangelium kapitel 24 heter det:

- I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förlören besinnningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslovandorna'.

I Lukas kapitel 21:10 säger Jesus: "Folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike och det skall bli stora jordbävningar, så ock hungersnöd och farsoter på den ena orten efter den andra, och skräcksyner skola visa sig och stora tecken på himmelen.

I Lukas 21:25:

- Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva.

Ovanstående texter skrevs alltså för

över två tusen år sedan men det finns ingen annan tid än vår som stämmer så väl överens med beskrivningen. Bibeln talar om hur det ska bli krig, hungersnöd, jordbävningar, farsoter, hur människorna ska stå rådlösa vid havets och vågornas dån.

Bibeln talar också om hur laglösheten ska förökas.

Om man med ärlighet analyserar hur det ser ut i världen idag så ser man att det ser ut som bibeln beskriver. Vi ser hur många länder sista tiden på nytt börjat rusta till krig, hur farsoter hotar, hur svältkatastrofer skördar många dödsoffer, hur antalet kraftiga jordbävningar ökat senaste åren.

Vi ser även hur laglösheten och kriminaliteten ökat till oöverskådliga proportioner. Hur man börjat ta till nya ord som till exempel "klimatångest". Vi ser i Sverige hur sjukskrivningarna för psykisk ohälsa ökat lavinartat, trots att vi lever i ett att världens "lyckligaste och rikaste länder". Situationen skulle vara totalt hopplös om det inte var för Jesus och hans tillkommelse.

Vidare i Lukas evangelium heter det:

- ... då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva. Och då skall man få se 'Människosonen komma i en sky, med stor makt och härlighet (Luk 21:26).

Lösningen för människan är att vända sig till Gud för Han har gett mänskligheten en möjlighet till räddning (frälsning). I Johannes evangelium 3:16 sammanfattas detta i en enda vers:

- Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.

Som du ser av ovanstående lever vi i en tid som bibeln kallar "ändens tid" och där Jesus själv beskrivit situationen i världen innan sin tillkommelse. Dock är inte det viktigaste att veta exakt vilken dag Jesus kommer, utan att vara redo då detta sker, det vill säga, att ha tagit emot Honom som sin frälsare. Bibeln säger i Johannes evangelium:

- Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tro på hans namn (Joh 1:12).

Än är dörren till frälsningen inte stängd, men en dag kommer det att vara för sent. Bibeln liknar den sista tiden vid Noas tid. Han predikade för människorna som inte ville lyssna i över hundra år. Till slut kom floden och Gud själv stängde dörren till arken. Människorna som valde att stanna utanför förgicks. Arken i vår tid heter Jesus Kristus och ännu finns möjlighet till frälsning för den som vill. Fridshälsningar! ■

-Jesus måste finnas med i allt!

Då kommer vi att upptäcka att ju mera vi pratar med andra människor om vem Jesus är, desto mera välsignelser får vi också själva erfara.

Vittnesbörd av Örjan Wallin

Jag förundras mer och mer över vad Jesus gör, ja, vad han gör med oss i vårt innersta. Hur han leder oss fastän vi inte riktigt förstår det. Mycket tokigt och dumt kan hända. Det är mycket man kan råka ut för som människa i form av lidande och svårigheter. Man kan fråga sig: - Gud, varför? -Jesus, varför? Istället för att bara slappna av i att konstatera ”jamen, jag vilar ju i Guds hand”. Allt kommer att samverka i något väldigt bra om jag går i tro att Jesus faktiskt tar hand om mitt liv. Jesus, du tar hand om mig, du tar hand om fortsättningen, du tar hand om min familj. Du finns där. Det enda som hindrar mig att vila i detta är att jag själv säger: -Nej Jesus, jag vill nog inte riktigt vara med dig! Eller att jag kanske låter mig luras av andra kristna, och att vi tillsammans börjar vandra bort från korset. Nej, låt oss se på Jesus och fästa blicken på korset; följ Jesus och lita på honom.

När vi börjar vår vandring ser vi plötsligt en och annan av dem som tidigare var med på vägen gå åt ett annat håll. Sakta, sakta börjar jag då kanske även själv att vända mig åt samma håll, och plötsligt har jag börjat vandra på den

andra vägen bort. Det är så viktigt för församlingen och det är så viktigt för mig som kristen att alltid se på Jesus. Att alltid ha blicken riktad mot honom, så att jag märker om jag börjar svänga av. Det kan då vara svårare att se Jesus, och var det måhända länge sedan jag väntade på honom och pratade med honom? Jag är på väg, men plötsligt är jag på väg åt ett annat håll.

Det är sådant som skadar den kristna gemenskapen, och det skadar församlingen. Allt flera luras att gå bort ifrån Jesus. Man slutar prata om hur härligt det är att komma närmare Jesus, och istället funderar man över hur långt bort man kan komma ifrån honom men ändå finnas i hans närhet.

Vi sjunger i en sång: ”O Jesus, för dig vill jag öppna mitt hjärta, i tro ta emot av de skatter du ger, och sedan ge ut, ty ju mera jag giver, så strömmar välsignelsens flod ännu mer.”

Jag får inga skatter av honom om jag inte går i tro på honom och satsar allt på honom. Om jag inte överlåter allt till honom finns det inga skatter eller välsignelser att få.

”Och sedan ge ut...” för ju mera jag ger ut och talar om Jesus – desto mer välsignelser, ja till och med *floder* av välsignelser kommer då ner över mig.

Det finns många kristna människor

runt om i våra församlingar som inte har förstått det här, trots att man varit med i kyrkan så många, många år. På sätt och vis är det kanske det som är felet – man har varit med och varit med, och det har blivit en social gemenskap, och till slut tänker man inte längre på vad det egentligen är att vara kristen. Jesus Kristus är det viktiga! Men man börjar släppa på det och börjar tycka att den fina gemenskapen är det viktiga och det är därför man är med i församlingen. - Vi gör roliga saker också, och det är så trevligt att få träffa den och den ... det är därför jag är med i församlingen.

I församlingen är vi för att tillsammans hämta kraft ifrån Jesus, för att fortsätta förmedla evangelium ut till andra människor. Då kommer vi att upptäcka att ju mera vi pratar med andra människor om vem Jesus är, desto mera välsignelser får vi också själva erfara.

- Tack Jesus, för att det finns så mycket kraft i dig, så mycket kärlek i dig, och att du vill leda oss på vägen fram till dig. Tack för att du vill att vi ska leva så nära dig som möjligt, så att du kan ge oss av dina välsignelser, och att vi får gå ledda av dig och att livet fylls på med upplevelser som du kommer med. Amen. ■

Evangeliets

Bibelstudium av Hans Lindelöw

Vi läser från Predikaren kapitel 7:9: "Bättre är slutet på en sak än dess begynnelse. Bättre är en tålmodig man än en högmodig."

Saker och ting har en början och ett slut. Även i Guds rådslut finns en början, och ett slut. Världen har sin början - Gud har skapat allt. Det finns en början på evangelium som vi kan läsa om i Apostlagärningarna, och inte minst i evangelierna, och det finns också en evangeliets sista tid. Jesus talar både om den första tiden, och den sista tiden. Den första tiden är hans undervisning och hans exempel. Den sista tiden är hans profetiska tal då han förutsäger vad som ska komma i tidsålderns ände.

Vi går till Matteusevangeliet 28:18 och läser där det vi kallar missionsbefallningen. Jesus hade varit verksam ett antal år, han hade dött som en förbrytare och korsfäst med andra förbrytare, men därefter uppstått från de döda. Då samlar han lärjungarna på ett berg och säger:

- Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den Helige andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt er. Se jag är med eder alla dagar intill tidens ände.

Det började med ett speciellt avstamp, men apostlarna måste vänta på att något särskilt skulle ske, något som ännu inte hade skett. De skulle få kraft!

När Jesus tidigare undervisade om uppdraget och om att det skulle vara ända till tidsålderns slut, då läser vi i exempelvis Matteusavangeliet om "detta evangelium". Evangelium? Vet vi vad

Mycket av det Jesus säger, när han beskriver det som ska komma i tidsålderns avslutning, det ser vi och det förnimmer vi.

det är? Aposteln Paulus hjälper oss att få tag i själva kärnpunkten. Han har gått igenom en hel del med församlingen i Grekland och skriver till dem:

- Mina bröder, jag vill påminna eder om det evangelium som jag förkunnade för eder, som I jämväl togen emot, och som I ännu stån kvar i, genom vilket I ock bliven frälsta; jag vill påminna eder om huru jag förkunnade det för eder, såframt I eljest hållen fast därvid — om nu icke så är att I förgäves haven kommit till tro. Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke vad jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder, enligt skrifterna, och att han blev begravnen, och att han har uppstått på tredje dagen, enligt skrifterna, och att han visade sig för Cefas och sedan för de tolv (1 Kor 15).

Detta evangelium.

- Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma (Matt 24:14).

Det här är ett mycket allvarligt ord som vi behöver beakta och stanna inför. Detta evangelium, detta glada budskap om riket, det ska bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.

När jag läser det här kommer jag att tänka på ett annat ord där Jesus talar om evangeliets inramning, en historisk inramning. I Lukasevangeliet 16:16 läser vi om början: "Lagen och profeterna hava haft sin tid intill Johannes. Sedan dess förkunnas evangelium om Guds rike, och var man vill storma ditin."

Det här är som en ram kan man säga,

sista tid

eller tröskel till den tid då evangelium började predikas. ”Sedan ska änden komma.” Det har en inramning – lagen och profeterna intill Johannes, och sedan kommer evangelium. Evangelium ska predikas i hela världen, och sedan kommer änden. Mycket av det Jesus säger, när han beskriver det som ska komma i tidsålderns avslutning, det ser vi och det förnimmer vi.

När vi läser om Herrens tillkommelse, finns det två ord i grekiskan – kvalitativt och kvantitativt. Inte alla epoker har den kvalité som kommer till uttryck. I allmän mening så kan det finnas tider som har väldigt stor betydelse för samhällen och folk, och så är det även med Guds verk i historien. Det finns saker som upprepas, men då har vi ännu inte kommit till det kvalitetsmässiga momentet, utan då handlar det om kvantitet. Men då saker och ting går i uppfyllelse, i fullbordan, då handlar det om hög kvalité. När Jesus kom var det förutsagt att han skulle komma, och den tiden ägde en väldigt kvalité genom hans närvaro. Det kunde inte på något vis ersättas av något annat. Det fanns dock de som försökte ersätta det Gud ville, det som var Guds vilja.

När apostlarna började predika efter att Jesus tagits ifrån dem, innebar det stort motstånd. Motståndet personifierades inte minst av översteprästrarna, av de som kallades för saducéer, en typ av liberalteologer. När Jesus själv var verksam så möttes han inte på samma sätt av motstånd från saducéerna, som från fariséerna. Apostlarna däremot, hade inte så mycket problem med fariséerna. Jo, det hade de, men inte som Jesus själv hade. De hade däremot saducéerna över sig.

Apostlarna hade predikat och blivit fängslade, men frisläppta, för folket tyckte så mycket om dem och höll dem i stor ära. Det var Petrus, Andreas, Jakob, Johannes; de som hade varit med Jesus. De hade ett sådant budskap, och en sådan kraft var verksam, att det gick bara inte att låsa in dem.

Den vise mannen Gamaliel berörde två exempel. Det ena handlade om Teudas. Varför slöt sig fyrahundra män till honom? De var upptagna av tiden, och framförallt kvantiteten av tiden. Det har ju gått så lång tid, och nu borde väl Messias komma. Eller, det sker ju så mycket, så mycket som talar om att nu är tiden

De som hade varit med Jesus. De hade ett sådant budskap, och en sådan kraft var verksam, att det gick bara inte att låsa in dem

Fariséen Gamaliel tillrättavisade dem som var väldigt ivriga att få apostlarna i fängelse. Vi läser om det i Apostlagärningarna 5:34-39: Men en farisé, en laglärare vid namn Gamaliel, som var aktad av allt folket, stod då upp i Rådet och tillsade att man för en kort stund skulle föra ut männen. Sedan sade han till de andra: ”I män av Israel, sen eder för vad I tänken göra med dessa män. För en tid sedan uppträdde ju Teudas och gav sig ut för att något vara, och till honom slöt sig en hop av vid pass fyra hundra män. Och han blev dödad, och alla som hade trott på honom förskingrades och blevo till intet. Efter honom uppträdde Judas från Galileen, vid den tid då skattskrivningen pågick; denne förledde en hop folk till avfall, så att de följde honom. Också han förgicks, och alla som hade trott på honom blevo förskingrade. Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned; men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I icke mån befinnas strida mot Gud själv.”

inne. De var framförallt uppmärksamma på kvantiteten av tiden, kvantiteten av händelserna. Men de kunde inte se kvalité, att den här Teudas inte hade den kvalité som en gång skulle träda fram genom Jesus Kristus själv.

Samma gäller naturligtvis Judas från Galileen. Varför förleddes de av Judas? Det var så mycket som hände, kanske. Det var så mycket som talade för det. Tiden var nu nära, och man tog intryck av kvantiteten, och kunde inte bedöma kvalitén. Judas hade inte den kvalité som Messias skulle ha. Teudas hade inte den kvalitén. Men Jesus hade den! Jesu lärjunge Simon Petrus bekänner sig till denna kvalité: ”Du är Messias, den levande gudens son.” Det var en stor gåva att han fick se det. Det blev uppenbarhet för honom och det kan man verkligen kalla nåd. Jesus sa: ”Det här har du fått uppenbarhet för dig.” Det är inte bara att du har samlat en massa uppgifter, samlat en massa fakta. Visserligen är det väldigt viktigt, men man måste kunna se skillnad på Teudas och Jesus. På Judas och Jesus.

Och i det läget var det många som inte kunde det.

Men när Jesus talar - inte om den tiden som var då - men om den tiden som ska komma, om framtiden, då handlar det om vågor av försök till att ersätta Guds vilja, vågor av försök att ersätta Jesus

tidigare. Det är den våg som han talar om i vers 24:

- Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt förvilla jämväl de utvalda.

Det är en sak jag funderar på när det

sista tid? Vad kommer den att innebära?

Innan han talar om "detta evangelium", säger han: "Den som är ståndaktig intill änden, han ska bli frälst."

Här talar Jesus om händelser som ska komma i framtiden, ja han talar faktiskt om en väldigt intensiv missionsverksamhet. Men det är verkligen inte bara hans lärjungar som är verksamma. Det är verkligen inte bara hans vittnen som är aktiva. Det står om de som han kallar för falska profeter, och de som utger sig för att vara Messias. En intensiv missionsverksamhet, det är typiskt för den här sista tiden och stor betydelse har då ståndaktigheten. Många gånger kanske det inte är så nödvändigt att kasta sig ut i alla möjliga aktiviteter, men bara att stå fast vid det som vi har fått lära. Som aposteln Paulus skriver till Timoteus. Hålla fast när så väldigt mycket, så många olika krafter är i rörelse och vill fånga. Det är allvarliga saker som sker.

Jag tycker det är märkligt med de här rättegångarna som pågår nu. Dels en rättegång i Uppsala som handlar om att det gjorts anspråk. Man talar där om personer som är narcissistiska; väldigt självupptagna och väldigt uppviglande människor, som har en otrolig förmåga att spela ut sig själva. Det gäller inte bara Uppsala tingsrätt och de som en gång utgjorde den så kallade Knutbysekten och som har gjort anspråk på att vara Kristi brud. Det gäller även Amerikas förenta stater vars president dragits inför rätta i en riksrett. Jag vet inte hur många gånger som Donald Trump har kallats för

Himlen har förväntningar på Jesu lärjungar, att vi ska vara vaksamma.

Kristus själv. Han talar till lärjungarna i Matteus 24 om åtminstone tre stora vågor av falska Messiaspretendenter och falska profeter. Lärjungarna har ställt en fråga i vers tre: "Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommeelse och tidens ände. Då svarade Jesus och sade till dem: Sen till, att ingen förvillar eder. Ty många skola komma under mitt namn och säga: Jag är Messias' och skola förvilla många. Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig."

Det var sådana händelser som man då säkert kunde räkna upp väldigt många av, och som vi nu även i vår tid kan räkna upp väldigt många av. Lukas talar i kapitel 21 om samma saker. Det är samma tal som i Matteusevangeliet men på det sätt Lukas uppfångat Jesu ord: "I får höra krigslarm och upprorslarm" (v 9), och "folk ska resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det ska bli stora jordbävningar, så ock hungersnöd och farsoter på den ena orten efter den andra" (v 10-11).

Hur många gånger i historien har man inte kunnat räkna upp mycket sådant här som har hänt? Det finns kvantitet, men man missar många gånger kvalitén. Man kan fångas av många som kommer under Jesu namn och säger "jag är Messias."

I Matteus läser vi vidare i kapitel 24:11- 14:

- Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många. Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst. Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.

Det var där vi tog utgångspunkten. Och änden kommer och har sin våg. Det kommer en våg av falska profeter, men det kommer att vara en viss skillnad då för de kommer att vara mycket mer attraktiva, förrädiska och förföriska än någonsin

gäller just den här versen, och jag läser den om och om igen: "Detta evangelium om riket ska bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk." Det kan man kalla för evangeliets sista tid. Det finns en första tid, och då hade vi en inramning, eller en förberedelse – lagen och profeterna har haft sin tid, intill Johannes döparen. Sedan dess predikas evangelium om Guds rike, och sedan ska änden komma. Det är alltså ett skede som väntar. Evangeliets sista tid.

Himlen har förväntningar på Jesu lärjungar, att vi ska vara vaksamma. Tidshändelser är väldigt allvarliga, det ska man inte ringakta. Vi ska vara vaksamma, helt uppenbart. I Markusevangeliet 13:33-37 har vi samma tal men såsom evangelisten Markus uppfattade det:

- Tagen eder till vara, vaken; ty I veten icke

Det kanske inte är så nödvändigt att kasta sig ut i alla möjliga aktiviteter, men bara att stå fast vid det som vi har fått lära.

när tiden är inne. Såsom när en man reser utrikes och lämnar sitt hus och giver sina tjänare makt och myndighet däröver, åt var och en hans särskilda syssla, och därvid ock bjuder portvaktaren att vaka. Likaså bjuder jag eder: Vaken; ty I veten icke när husets herre kommer, om han kommer på aftonen eller vid midnattstiden eller i hanegället eller på morgonen; vaken, så att han icke finner eder sovande, när han oförtänt kommer. Men vad jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken!

Hur ska vi förhålla oss till evangeliets

en narcissistisk person. Har inte denne man någon gång även sagt att han skulle gott kunna kallas Judarnas konung? Israels konung, eftersom han tog beslutet att flytta den amerikanska ambassaden. Detta sker parallellt – människor som gör märkliga anspråk.

Jag inledde studiet med ett ord i Predikaren. Det är faktiskt ett ord som på sitt sätt är löftesrikt. "Bättre är slutet på en sak än dess begynnelse. Bättre är en tålmodig man än en högmodig." Tåla-

mod och ståndaktighet. Det hör hemma i ändens tid ifall vi vill bli frälsta. ”Den som är ståndaktig intill änden, han ska bli frälst.”

Jag talade om att saker och ting har både början och slut. Evangelium kommer inte att predikas i evighet – det finns en bestämd tid. Därför är det allvarligt att ta vara på den tiden, och som aposteln Paulus skriver till Korintierna:

- Men såsom medarbetare förmana vi eder också att icke så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt. Han säger ju: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag. Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag (2 Kor 6:1-2).

Det fanns ett folk i världen som Gud ingick förbund med, och som har givit oss skrifterna, Toran. Detta Israels folk har en början, men också ett slut, eller vi kanske hellre ska säga ett mål. Det är bättre att använda det uttrycket även om evangelium, och även om skapelseverket som sådant.

När började det gamla egendomsfolket; det folk som har så stor betydelse för Guds frälsningsrådslut? Vilket är målet för detta Guds egendomsfolk?

Evangelium kommer inte att predikas i evighet – det finns en bestämd tid. Därför är det allvarligt att ta vara på den tiden

Det judiska folket som varit förskingrat under så lång tid men som åter har börjat församlas i det land som Gud med ed och löfte hade givit åt deras fäder. När började det här folket? Har du funderat på det?

Ja, det började med Abraham? Eller började det med Isak? Eller med Jakob? Jakob är den som får namnet Israel. Israel, dess begynnelse. Jag tror att vi får ett svar på den frågan om vi går till Jesaja 51:1-2:

- Hören på mig, I som faren efter rättfärdighet, I som söken HERREN. Skåden på klippan, ur vilken I ären uthuggna, och på gruvan, ur vilken I haven framhämtats: ja, skåden på Abraham, eder fäder, och på Sara som födde eder. Ty när han ännu var ensam, kallade jag honom och välsignade honom och förökade honom.

Det här kan man kalla Israels begynnelse. Det är något som Gud själv tänkt, någonting som Gud själv genom sitt sätt

att handla med Abraham har förberett. ”När han ännu var ensam kallade jag honom och välsignade honom och förökade honom.”

Men vad är då målet? Det började med en ensam man. Redan när det talades om den ensamme mannen, så talades det också på sätt och vis om målet. Det talas om vad Gud har gjort, att han kallat honom, välsignat honom och förökade honom. Därför är det väldigt intressant när aposteln Paulus i Romarbrevet undervisar om vad som är slutmålet för detta judiska folk. Där finns mycket spännande uttryckt som handlar om inte slut, men fullbordan.

Det här är ett väldigt ämne för studium. Början och slutet! Hela skapelsen. Israels folk. Evangeliets första tid. Evangeliets sista tid inför Jesu tillkommelse ... en ny början! ■

En skola där Gud är Gud

Giv oss en skola där Gud är Gud.

Där barnen inte behöver undra: är jag pojke eller flicka?

*Där det är naturligt att leva under en himmel
där Gud är Gud,*

där han älskar mig och hans änglar skyddar mig.

En värld där barnen får känna sig trygga.

Det är en bön ifrån mitt hjärta.

Text: Thove Liebsch

Det urkristna hälsningsordet: Maranata!

Av Stig Andreasson

Isitt första brev till de kristna i Korint använder Paulus detta arameiska ord. Många har uttalat sin förundran över att aposteln i ett brev skrivet på grekiska och adresserat till en hednakristen församling plötsligt skjuter in ett ord på arameiska. Och det gör han utan att översätta det eller ens förklara vad det betyder. Det finns bara en förklaring. Det arameiska ordet "maranata" var tydligen lika känt bland de kristna som vissa andra hebreiska uttryck, som "amen" och "hosianna" eller lovprisningsordet "halleluja". David Hedegård skrev på sin tid att "hallelujaropet intog en framträdande plats i de första kristnas gudstjänster som ett uttryck för glädje och tacksamhet över frälsningen i Kristus". Vad gäller ordet "Maranata", så kan det antingen skrivas "marana ta" och betyder då "Du vår Herre kom!"

eller "maran ata" och då blir betydelsen "Herren kommer". Det handlar alltså både om en bekännelse av tron på Jesu återkomst och om en bön att denna måtte ske (underförstått snart).

Somliga menar att "maranata" blev ett slags hälsningsord kristna emellan. För att än en gång citera Hedegård är "uttrycket Maranata ett vittnesbörd om att den kristna församlingen alltifrån sin tillkomst har tillbett Jesus som Gud och att den likaså från början ivrigt har väntat hans återkomst i härlighet". Det är då knappast tänkbart att de första kristna hade utarbetat vidlyftiga teorier om speciella händelser som måste inträffa innan Jesu återkomst kunde förväntas. De levde snarare i en innerlig förväntan på denna stora händelse. De visste ingenting om tid och stund men de trodde förvisso att den kunde inträffa när som helst.

Stig Andreasson, missionär och författare, en trons kämpe, befordrades till härligheten den 11 mars i år.

Texten ovan är ett utdrag från en artikel i MR nr 2 2015. Det är med stor tacksamhet vi minns Stig och hans gärning. Våra tankar går till de närmaste. Snart möts vi igen!